

РЕШЕНИЕ

№ 729

гр. София, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-25, в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Весела Тр. Живкова Офицерска

при участието на секретаря В.ия Ив. Тодорова
като разглежда докладваното от Весела Тр. Живкова Офицерска Търговско дело № 20231100900129 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.365, т.3, пр. последно от ГПК по иск с правно основание чл. 29, ал.1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ.

Образувано е по иск на В. И. И. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. **** против „С.В.“ ЕООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. ****, представлявано от управителя Р. И. Р. за признаване за установено, че вписването на адреса гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. **** като адрес на управление на „С.В.“ ЕООД с ЕИК **** по партидата на дружеството в търговския регистър представлява вписване на несъществуващо обстоятелство.

Ищецът твърди, че на 05.04.2022 г. придобил апартамент № 18 на посочения адрес по силата на договор за покупко-продажба. Малко след като заживял в имота, започнал да получава съобщения и кореспонденция, адресирана до ответното търговско дружество. При справка в ТР установил, че адресът му е вписан като седалище и адрес на управление на това дружество още с учредителния акт, обявен на 27.03.2020 г. С твърдения, че посоченият имот се владее и ползва от ищеца, в него не се осъществява търговска дейност на ответното дружество и това е фиктивен негов адрес на управление, поради което вписаният в търговския регистър адрес на управление не отговаря на действителното фактическо състояние, ищецът поддържа, че е налице вписване на несъществуващо обстоятелство по отношение адресът на управление на ответното дружество. Поддържа, че с вписаното обстоятелство са нарушени принципът на доверие и достоверност на вписването. Правния си интерес от предявяване на иска обосновава със съображения, че с произнасянето от съда по настоящия спор в правната сфера на ищеца ще настъпи промяна, като в случай на уважаване на иска адресът на имота му няма да фигурира като адрес на управление на ответното дружество и съответно ищецът няма да получава кореспонденция, предназначена за ответника, имотът му няма да бъде свързан с дейността на трето лице, както и че няма да понася негативните последици от вписаното несъществуващо обстоятелство.

Моли да бъде постановено решение, с което да се установи, че вписването на адреса гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. **** като адрес на управление на „С.В.“ ЕООД с ЕИК **** по партидата на дружеството в ТРРЮЛНЦ с вписване на учредителния акт на 27.03.2020 г., представлява вписване на несъществуващо обстоятелство.

Представени са писмени доказателства.

В срока по чл. 367 ГПК от ответника не е постъпил писмен такъв.

В откритото съдебно заседание ищецът, чрез упълномощен адвокат, поддържа предявения иск. Ответното търговско дружество, редовно призовано по смисъла на чл. 50, ал.2 ГПК не е представявано и не взема становище.

Съдът, като анализира и прецени доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С оглед изложените в исковата молба обстоятелства, от които произтича твърдяното право и формулираният петитум съдът намира, че е сезиран с установителен иск с правна квалификацията на чл. 29, ал.1, пр. 3 ЗТРРЮЛНЦ за установяване, че вписано в ТР по партидата на „С.В.“ ЕООД с ЕИК **** обстоятелство адрес на управление гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. **** е несъществуващо.

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл. 154 ГПК, в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че е собственик на имота, който е вписан в търговския регистър като адрес на управление на „С.В.“ ЕООД, а в доказателствена тежест на ответника е да установи съществуването на обстоятелството, че дружеството фактически се помещава на адреса на управление гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. **** към датата на приключване на устните състезания, при което са допустими всички доказателствени средства.

На основание чл. 146, ал.2 ГПК с доклада по делото по чл. 146 ГПК съдът е указал на ответника, че не сочи доказателства за обстоятелството, че дружеството фактически се помещава на адреса на управление гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. „****“.

Видно от представения по делото Нотариален акт за покупко-продажба № 063, т. 01, рег. № 731, дело № 050/2022 г. на нотариус Н.Г., рег. № 047 от регистъра на НК, с район на действие СРС, ищецът В. И. И. е придобил собствеността на недвижим имот, съставляващ апартамент № 18, находящ се в гр. София, Столична община, район „Овча купел“, ул. „****“ етаж.

След служебно извършена справка по партидата на „С.В.“ ЕООД в Търговския регистър се установява, че търговското дружество е регистрирано на 27.03.2020 г. с вписване № 20200327105907 въз основа на Заявление № 20200326131545, с едноличен собственик на капитала И.Р.Р., управител Р. И. Р. и седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. ****. Този адрес на управление е посочен и в учредителния акт от същата дата. В регистърното производство е представена декларация по чл. 13, ал. 4 от ЗТРРЮЛНЦ, с която управителят Р. И. Р. е декларирал истинността на заявените за вписване обстоятелства.

За нуждите на призоваването в производството са изготвени справки за адресните регистрации в НБД „Население“, от които се установява, че настоящият и постоянен адрес на едноличния собственик на капитала на „С.В.“ ЕООД И.Р.Р. и на управителя Р. И. Р. е гр. София, ул. „****“.

Въпреки указаната му доказателствена тежест ответникът „С.В.“ ЕООД не е представил доказателства, че търговското дружество фактически се помещава или извършва дейност на вписания в ТР адрес на управление в гр. София - ж.к. „Овча купел“, ул. ****.

При така установеното от фактическа страна, се налагат следните правни изводи:

Предявеният установителен иск по чл. 29, ал. 1, пр. III-то ЗТРРЮЛНЦ е основателен.

Искът с правно основание чл. 29 от ЗТР е предоставен на разположение на страната, която твърди порок на самото вписване или несъществуване на вписаното обстоятелство. В предвидените в чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ три хипотези искът е допустим, когато съставлява единствен способ за правна защита срещу допуснатото от регистриращия орган вписване по партидата на търговеца.

Ищец по исковете по чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ може да бъде всяко заинтересувано лице, както и прокурорът.

Под „вписване“ следва да се разбира не само техническа дейност по отразяване на охранителното решение в търговския регистър, а и регистърна дейност на Агенцията по

вписванията по допускане на това вписване, представляваща сложен фактически състав, завършващ с отразяването в регистъра (аргументи от Тълкувателно решение № 1 от 6.12.2002 г. на ОСГК на ВКС по т. д. № 1/2002 г.).

Съгласно дефинитивната норма на чл. 12 ТЗ, седалището на търговеца е населеното място, където се намира управлението на дейността му, а неговият адрес е адресът на нейното управление. Седалището и адресът на управление са елементи от статуса на търговското дружество като правен субект, които го индивидуализират в търговския оборот, представляват задължителни реквизити от съдържанието на дружествения договор (устава) и подлежат на вписване по партидата му в търговския регистър (чл. 115, т. 1 ТЗ), като търговецът е длъжен да ги посочва в търговската си кореспонденция (чл. 13, ал. 1 ТЗ). По отношение на тези обстоятелства е приложим принципът за истинност на заявеното за вписване обстоятелство, която заявителят потвърждава с нарочна декларация по чл. 13, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ. Вписването на адреса на управление като индивидуализиращ белег на търговското дружество се извършва въз основа на простото твърдение на заявителя, като проверката на регистърния орган е формална и се ограничава до наличието на този реквизит в дружествения договор (устава) на дружеството и приемането му от надлежен орган. Адресът на управление обаче следва да бъде достоверен и да не въвежда третите лица в заблуждение относно действителния адрес, на който се осъществява управлението на дейността на търговеца (което е изрично предвидено относно фирмата на търговеца в нормата на чл. 7, ал. 2 ТЗ). Когато дружеството не е осъществявало и не осъществява управлението на търговската си дейност на вписания по партидата му адрес е налице несъвпадение между правното положение, произтичащо от вписването на това обстоятелство и от установения в чл. 10 ЗТРРЮЛНЦ принцип на доверие в търговския регистър, от една страна и фактическото такова от друга, свързано с изискването за истинност на вписаното обстоятелство, което следва да бъде отстранено с иск за установяване на неговото несъществуване, въз основа на решението по който същото да бъде заличено от търговския регистър по партидата на търговеца. В Тълкувателно решение № 1 от 6.12.2002 г. по тълк. д. № 1/2002 г., ОСГК на ВКС са разгледани само две хипотези на несъществуващо обстоятелство: 1) липсващо (невзетото) решение на орган на дружеството, за което е допуснато вписване в търговския регистър, в който случай е налице неистинско удостоверяване, тъй като удостовереното обстоятелство не е съществувало и то към датата на регистърното решение и 2) вписване на обстоятелство, което е съществувало, но по-късно по исков ред е установена нищожността му, като и в двата случая последица от установяване несъществуването му е заличаване на вписването с действие занапред (ex nunc), при което разликата в действието му е само в това, че в първия случай за периода от вписването до заличаването му вписаното несъществуващо обстоятелство (произтичащо от невзето решение) няма действие по отношение на членовете на дружеството. Настоящият съдебен състав, като възприема изцяло мотивите, изложени от съдебните състави в решение 157/23.01.2015 г. по т.дело 343/2013 г. на САС, ТО, 3 състав, решение № 579/17.09.2021 г. по т.дело № 311/2021 г. на САС, ТО, 3 състав, решение № 485/08.07.2022 г. по т.дело № 384/2022 г. на САС, ТО, 15 състав, намира че цитираният тълкувателен акт не изчерпва хипотезите на чл. 29, ал. 1, предл. трето от ЗТРРЮЛНЦ, доколкото третира само хипотезите, при които несъществуването на вписаното обстоятелство е обусловено от липсата на волеизявление на съответния дружествен орган (при невзетото решение), от което се твърди, че произтича, или от опорочаване на самото волеизявление, поради противоречие с императивни норми на закона, както и от приемането на решението извън пределите на компетентност на дружествения орган, от когото изхожда (*ultra vires*). В споменатото тълкувателно решение са разгледани само случаи, при които подлежащото на вписване обстоятелство възниква непосредствено от решението на волеобразуващия орган, независимо от наличието на факти, намиращи се извън него, поради което възникването му е препятствано от липсата на такова волеизявление, или от липсата на материална компетентност на дружествения орган за приемането му, или от неговото опорочаване поради противоречие с императивни норми на закона. Основен принцип на регистърното производство е този за достоверност на заявените за вписване обстоятелства,

непосредствено свързан с принципа на доверие в търговския регистър, установен в чл. 10 ЗТРРЮЛНЦ, който предполага вписване само на обстоятелства, които отговарят на обективната действителност. В този смисъл е и задължението на заявителя по чл. 13, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ да декларира истинността на заявените обстоятелства, която е обусловена не само от наличието на валидно решение на съответния дружествен орган, но и от съществуването на фактите, които обуславят действителното им възникване. Затова от липсата на уредено в закона задължение на регистърния орган да проверява действителното съществуване на заявеното за вписване обстоятелство не може да се черпи аргумент, че то е ирелевантно. Предвид легалната дефиниция на понятието адрес на управление, съдържаща се в нормата на чл. 12, ал. 2 ТЗ като такъв на управление на дейността на търговеца, със заявяването му за вписване, той декларира, че ще осъществява управлението на дейността си от този адрес, това е разликата между него и адреса за кореспонденция по смисъла на чл. 13, ал. 1, изр. 2 ТЗ, който е само такъв за приемане на съобщения. Не може да се приеме, че щом формално за обстоятелството относно адреса на управление на дружеството има взето надлежно решение от органите му, за което не е необходимо съгласие на собственика на имота и това обстоятелство е било вписано, то същото е и съществуващо. Такова виждане би противоречало на смисъла и целта на законодателя, залегнали в разпоредбата на чл. 29, ал. 1, пр. последно ЗТРРЮЛНЦ, която урежда всички хипотези на установяване на несъществуване на вписано обстоятелство. Вписването на едно обстоятелство в търговския регистър не означава, че е и съществуващо. Не може съществуването на процесното обстоятелство да зависи от начина и реда на вземане на решение от едно търговското дружество и включването му като част от задължителното съдържание на учредителния му акт, които са послужили като основание за вписване в търговския регистър. Именно с отрицателния установителен иск всяко трето лице ще упражни правото си на защита срещу дружество, което е вписало адрес на управление, в който не се помещава в действителност. Още повече, че не може да съществува нарушено право без право на защита, а още по-малко, съществуването на процесното обстоятелство да се установява само от приемане на решение от едно търговско дружество за адрес на управление и вписване в търговския регистър.

Нито в интерес на ищеца, нито в интерес на третите лица е да продължава да бъде вписано обстоятелство относно основен елемент от статуса на търговското дружество като правен субект, който не съответства на действителното правно и фактическо положение – продължавайки да бъде вписан в търговския регистър фиктивен адрес на управление на ответното търговско дружество, третите лица не само че не биха били коректно информирани, а напротив - дезинформирани относно това обстоятелство, което би било в разрез с целта на публичния търговски регистър, установения в чл. 10 ЗТРРЮЛНЦ принцип на доверие в него, съответно и на принципа за истинност на заявените за вписване обстоятелства.

В случая се установява от представените от ищеца доказателства, че той е собственик на имота, който е вписан в търговския регистър като адрес на управление на „С.В.“ ЕООД, като от своя страна ответникът, въпреки указаната му доказателствена тежест, не е установил при условията на пълно и главно доказване съществуването на обстоятелството, че дружеството фактически се помещава на адреса на управление към датата на приключване на устните състезания. Ответното търговско дружество не е подало отговор на исковата молба и не е упражнило правото си на защита по предявения иск, поради което следва да понесе негативните последици от недоказването на правно релевантния факт. Не се установява по делото ответното дружество да е осъществявало и да осъществява управлението на своята дейност на вписания в търговския регистър адрес.

Предвид гореизложеното следва да се приеме, че процесното вписано обстоятелство е несъществуващо като несъответстващо на действителното правно и фактическо положение. С оглед на това предявеният иск следва да бъде уважен.

По отношение на разноските:

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал.1 ГПК ответникът следва да понесе

отговорността за сторените от ищеца деловодни разноси в размер на платената държавна такса от 80 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 450 лв. – общо 530 лв.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иск с правно основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ, предявен от В. И. И. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. **** против „С.В.“ ЕООД с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. ****, представлявано от управителя Р. И. Р., че с вписване № 20200327105907 по заявление № 20200326131545 по партидата на „С.В.“ ЕООД е вписано несъществуващо обстоятелство, а именно: адрес на управление р-н Овча купел, бул./ул. **** в гр. София.

Постановява заличаване на това обстоятелство по партидата на „С.В.“ ЕООД с ЕИК **** в Търговския регистър.

ОСЪЖДА „С.В.“ ЕООД с ЕИК **** да заплати на В. И. И. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. **** на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 530 лв. за направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

На основание чл. 30, ал. 1, вр. чл. 14, изр. 2 ЗТРРЮЛНЦ след влизане в сила на настоящото решение заверен препис от него да се изпрати служебно на Агенцията по вписване - търговски регистър.

Съдия при Софийски градски съд: _____